

Van egy érzésem...

Építészet és design egy pesti bérházban

Szöveg: MOLNÁR SZILVIA
Építész-designer: FÓNAGY DÓRA
Fotó: BUJNOVSZKY TAMÁS

Éttermek, bisztrók, kávézók, bemutatótermek. A Bartók Béla út kultucájára nyíló Defo labor közösséget, design, tervezőirodát ötvöző inspiratív tere, nos, ilyen/ezekben a terekben járhattam legutóbb, ha Fónagy Dóra-munkákat kívántam szemrevételezni. Mígnem az év elején szembe jött kedvenc műfajomból, a lakásból egy, ami régi gondolatokat vetett fel számomra.

^ Pillantás a nappalit és az étkező-konyhát elválasztó mobil üveg-fém térhatárolón át.

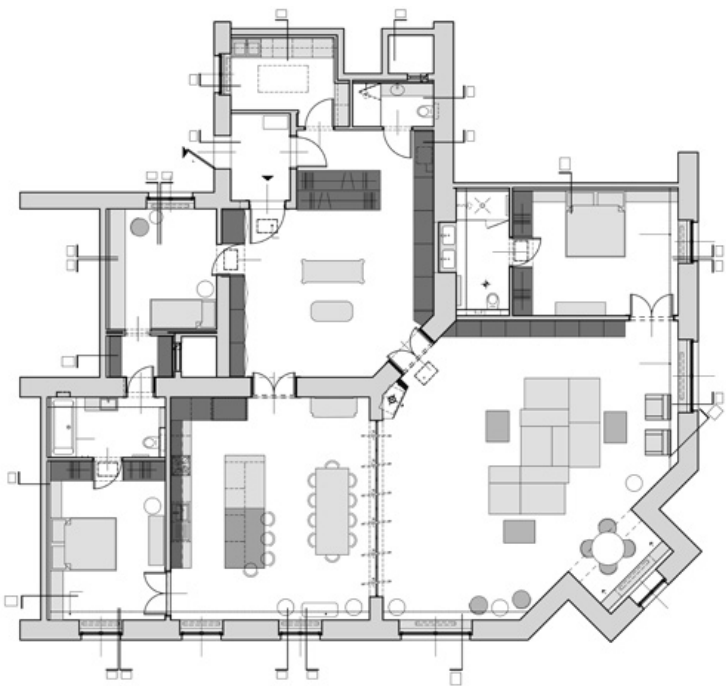
Pest belvárosában járunk, régi bérház, ami sok jó, de akár kudarccal is végződő tervezői megoldást kínál fel a legtapasztaltabb alkotó számára is. Itt két lakást nyitottak egybe, ekként kialakult egy 251 négyzetméteres saroklakás, olyan funkciókiosztással, amiben három kényelmes hálószoba (köztük kettő fürdőkapcsolatos), gardóbbok, háztartási helyiség, vendégmosdó kialakítására is mód nyílt. Ilyen rejtett lehetőségekkel nem minden 19. századi bérházi lakás kecsegtet. Vagy talán

mégis, és minden azon múlik, hogy ki kapja és persze, hogy ki adja a megbízást? Fónagy Dóra régóta baráti kapcsolatban áll a lakás tulajdonosaival, ami egyrészt jelentette azt, hogy fél szavakból is megértik egymást, másrészt azt is, hogy a megbízók tudták milyen tervezői világot nyit meg előttük az építész-designer. Eszembe jutott egy korábbi munkája, a Paulay loft – ezen a néven találják meg a dorafonagy.com-on –, a homogén anyaghasználatú, áramló terekből felépült otthon, ahol

A SZERKESZTETTSÉG EREJE ÉRZŐDIK
A TEREK MINDEGYIKÉN

Egyedi készítésű
étkezőasztal + pad,
és Ronan & Erwin
Bouroullec tervezte
piros színű Steelwood
bárszék részlete.

a lichoft „negatív terét” is elképesztő ötletességgel tette lakhatóvá. Emlékszem, ahogyan mászkálok a Paulayban, és egyre csak azt érzem, hogy ezt a lakást egy építész tervezte, beleértve a befejező designt is. (Most gondolhatja úgy az olvasó, hogy átejtettem, mert miért is beszélek neki olyan terekről, amiket nem láthat? De mindjárt révbe érünk, megígérem). És visszatért a régi érzésem ennél az otthonnál is: itt egy építész tervezett. A szerkesztettség

ereje, akár a terek optikai tágítására való törekvés (lásd a hall üveghomlokzatú gardróbját), a „megbízható” egyenmű agyagok alkalmazása; az egyes helyiségek viszonyrendszere, amiben az utak, a hangsúlyozott irányok meghatározottak, de persze a megrendelő szokásai, szükségletei alapján kimódoltak, a régi szerkezetek (ajtók, ablakkeretek) tisztelete. A jó építész úgy működik, mint az olasz konyha, *cucina povera*, azaz kevésből, de

a minőségi kevésből főz megismételhetetlen, mindeközben minden falatnál érezni a saját fűszerkeveréket. A felsoroltakon túl Dóránál ez a tárgyak szerepeltetésében is felismerhető. Ez esetben a megbízók lényegében bútorok nélkül érkeztek, így a berendezésben, a bútorozásban szintén az alapokról lehetett kezdeni. Talán mindig ez a legmeredekebb része egy privát megbízásnak. Burkolatokban, felületkezelésekben, színezésben könnyebb

A tégláig visszakapart, a lakás több pontján látható falszakaszok kialakítását kifejezetten a tulajdonosok kérték.

Valódi, fatüzelésű kandalló a nappali és a hall találkozásában. És ismét Bouroullec: a mennyezetről alászálló AIM függeszték, továbbá Antonio Citterio *Groundpiece* kanapéja az egyedi könyvespolc előtt. Szép kis társaság figyel a konyhából: Steelwood mellett a Déjà-vu bárshék (Naoto Fukasawa), a WM String shék (Studio WM) és az Afteroom shék (Afteroom).

kompromisszumra jutni, mint egy szék, egy asztal, egy világítótest kiválasztásában, mert a tárgyak esetében erősebbek a berögzült szokások. Látható, hogy itt is működött a kémia a tervező és a megbízók között, s Dóra jórészt azokkal a mobilákkal rendezte be a lakást, amik a Defo ún. VITRIN projektjének bázisát adják, vagyis a legfrissebb nemzetközi márkák termékei kerültek be. Nem az itt-és-most styling kerekedik felül, hanem kontextualizálódottak a berendezési tárgyak: az építész-designeri

koncepció térformáló, hangsúlyképző részei lettek – mindezt úgy, hogy közben azért a kényelemről, a használatról sem kell lemondaniuk a lakóknak. Piero Lissoni *Lulea* széke, a *Form us with love Fuwl Cage* asztalkája vagy a Bouroullec testvér- és tervezőpáros piros *Steelwood* bárskéje (csak hogy párat említsünk) a klasszikusok, avagy a reneszánsz és a barokk bútorművesség közötti alapvető szemléletbeli különbséget tükrözik ma, a 21. század elején. Konstrukciók, architektonikus építmények (à la reneszánsz),

amiken tisztán lekövethető csomópontokról csomópontokra a szerkesztés, ahol az egyes alkotórészek egyértelműen meghatározhatók, ahol nincs véletlen, önmagáért való anyaghasználat. A tér és berendezése abszolút összhangban létezik, a konyha-étkező és a sarokpozíciójú nappali helyiségeiben ez nagyon érzékletes. És amikor a fémkeretes üvegajtókat kinyitják és egyetlen központi térré áll össze a három szakasz, az újabb fejezetet nyit ebben a kölcsönös viszonyrendszerben.

Az egyik háló, egyben dolgozószoba. Minden szeglet, szakasz optimálisan kihasználva. A keskeny íróasztalon a Lievore Altherr Molina *Icono* asztali lámpája, az állólámpa Mathias Hahntól való (*Theia*); a fotel és asztal kettőse: Hee Welling (*AAL82 lounge*) + *Form us with love (Fuwl Cage)*.

A BERENDEZÉSI TÁRGYAK A KONCEPCIÓ SZERVES RÉSZÉT KÉPEZIK

^ Az előszobából nyíló hall, ünnepélyes és praktikus egyebek mellett Piero Lissoni *Lulea* székével, Francisco Gomez Paz és Paolo Rizzatto *Hope* függesztékével.

> Szülői fürdő, az örök-elegáns szürkében, egyedi bútorokkal.

